(המשך מעמוד 29)

דים ושמחזור עסקיהם השנתי מגיע ל־מיליונים.

שמות כמו אופנת קדוש, אופנת בנין, או אופנת מוריס, אינם אומרים אולי הר־בה לצרכן הממוצע. אבל הם מופיעים יותר ויותר על הג׳ינסים שהוא לובש, על החולצות שהוא רוכש, ואפילו על מיש־לוחי הייצוא הישראלי לחו״ל. שלושת אלה הם רק הדוגמאות הבולטות ביותר מעש־רות סיפורי־הצלחה דומים, של יצרנים קטנים שהפכו מתחרים מסוכנים למיפ־עלי ההלבשה הגדולים והוותיקים.

דב שטיר, פירסומאי צעיר (30), זרין ובעל חוש־ריח, היה אולי הראשון שהב־

מלכת־היופי

לשטבר, חנה אורדן,

היתה אחת מדוגמניות־הבית של כמה יצ־רנים שהציגו את דגמי הקולקציות שלהם במיפגש האופנה. כאן היא מציגה דגם חדש של חליפה חורפית, עשוי קורדרוי ירוק, של **אופנת קומודור**, שניבאו לה הצלחה.

חין בתופעה הסוציולוגית והכלכלית הזו, והבין את הפוטנציאל העצום הטמון בה. היה זה הוא שהגה ויזם את מיפגש־האופ־נה בין היצרנים העצמאיים לבין בעלי הבוטיקים. למעשה נועד מיפגש זה להוות מעין תחליף לשבוע־האופנה־הישראלי ה־נערך ביוזמת מכון הייצוא. שבוע האופנה הוא אומנם אירוע יוקרתי יותר, אולם הוא מיועד בעיקרו לעיסקות־ייצוא, ברמה של תפירה עילית, מצד מיפעלים המת־רפקים כבר על מעמד של „בתים.״

שטיר החליט לקיים מיפגש דומה בין הקניינים הזעירים לבין היצרנים הבי־גוניים והקטנים. מיפגש זה אישר היכ־רות אישית בין שני הצדדים, שהמגעים ביניהם נעשים בשאר ימות השנה באמ־צעות סוכנוי־מכירות. הוא נועד גם לאפשר לבעלי־המיפעלים לבחון לאיזה מהדגמים שהם מכינים לעונה הקרובה צפויה הצ־לחה ומה עשוי להפוך ללהיט מבוקש בשוק.

בפלאש הראשון שערך השתתפו כ־20 יצרנים, בפלאש השני, שנערך כעבור חצי שנה, כבר עלה מיספרם ל־45. ה־פלאש השלישי, שנערך בשבוע שעבר, כינס יחד למעלה מ־80 יצרנים, שהם כמחצית המיפעלים הפועלים כיום בענף זה.

■ ■ ■

ה קניינים, בהם רכים מהגדה־המערבית, שמבחינה אופנתית הש־תלבה כמעט לחלוטין בישראל־של־הג׳ינס, פשטו על מיפגש־האופנה בהמוניהם. הם מיעטו אולי לבקר בחדרי התצוגה של היצרנים, שהפכו חדרי־מלון רגילים ל־חלונות־ראווה של מפעליהם. לעומת זאת, הם מילאו את האולמות בהם נערכו פע־מיים־שלוש ביום תצוגות־אופנה.

היו אלה תצוגות־אופנה קולקטיביות, בהן הציגו דוגמניות־הצמרת המקצועיות

מוריס

צרף בן השלושים, שתוך עשר שנים הפך אופנאי אופנת מוריס, מכין לקראת החורף הקרוב שלל של חליפות־קטיפה, במחיר של כ־500 ל״י החליפה, שאת אחת מהן הוא מלביש על הדוגמנית החיננת ענת גלייט.

של ישראל כמאה דגמים בתצוגה, כשלכל מיפעל ניתנת ההזדמנות להציג עד חמישה דגמים מקסימום בתצוגה.

שם הסתבר כי מבחינת הצרכן יש ל־תעשיית הקונפקציה הישראלית הזעירה מה להציע, ושמוצריה מסוגלים לעמוד בתחרות מבחינת הטיב, היופי והמחיר, עם כל תעשייה דומה במערב.

התחרות בין היצרנים השונים, המת־חרים על השוק המקומי המשגשג, מחייבת רבים מהם להעסיק מתכנני־אופנה וגז־רנים מקצועיים, המאמצים את דימיונם כדי ליצור דגמים מלהיבים שיענו על כל תביעות האופנה החדישות ביותר.

כך, למשל, אם בקיץ האחרון היה הצבע השולט באופנה האירופאית הצבע הלבן, כשהוא מקושט לעיתים בגווני אדום וכחול, שלטו צבעים אלה גם בקולקציות הקיץ הנציפות עתה את הבוטיקים. קו־לקציות־החורף הקרוב, שהוצגו במיסגרת מיפגש־האופנה ושהמיתפרות עוסקות עתה במלוא הקיטור בייצרן, מבטיחות חורף לוהט ביותר ברחוב הישראלי.

אפילו בתחום הג׳ינס, שנדמה כי אין כבר מה להוסיף ולחדש בו, נוצרו יצי־רות חדשות, בקווים וגזרות חדשות, שיש בהם להסביר מדוע צועדת ישראל, לפחות בנושא אופנת הג׳ינס, באחד המקומות הראשונים בעולם. אוברולים וחליפות ג׳ינס יתנו את הטון בשטח שהפך כמעט מדי־חובה לנוער.

אולם כל מי שסבור כי אופנת הקונ־פקציה הישראלית מצטמצמת רק בתחום הג׳ינס ובגדי־הספורט, טועה בהחלט. יותר ויותר פולשים היצרנים הזעירים לתחום האופנה האלגנטית יותר.

כך, למשל, החל מוריס צרף, מאופנת מוריס, לייצר השנה חליפות קטיפה ב־

צבעים מבהיקים. קנייני המשביר לצרכן שראו את הדגמים יצאו מכליהם: „כמה יש לך?״ שאלו. מוריס תיכנן לייצר 500 חליפת כאלה השנה. „אנחנו לוקחים הכל,״ אמרו יצרני המשביר, אלא שמוריס סרב למכור. הוא חייב לדאוג גם ללקוחות אחרים שלו.

יצרנים אחרים הכינו גם הם קולקציות עשירות, בהם שולטים הקו הגולש, הבדים המשובצים, המכנסיים הצרים לנשים ה־נשרכות מלמטה בשרוכים או בחולות דוגמת מדים צבאיים.

רבבות הישראלים, הפושטים הקיץ על אירופה — בין השאר כדי להכין לעצמם מלתחה ספוגנית לקראת החורף הקרוב — יכולים לפיכך לחסוך לעצמם ריצות ודולרים שחורים. מה שאירע לתעשיית הבוטיקים הישראלית להציע, אינו נופל — אם לא עולה — על מה שיוכלו למצוא באירופה. ומבחינת המחיר אין כמעט מה להשוות. אפילו לישראלי — שלא לדבר על התייר — נשארה ישראל עדיין מדינה זולה בתחום ההלבשה האופנתית.

המנהלים של בתי־החולים הממשלתיים חתמו ביחד על עצומה החושפת מצב מחריד:

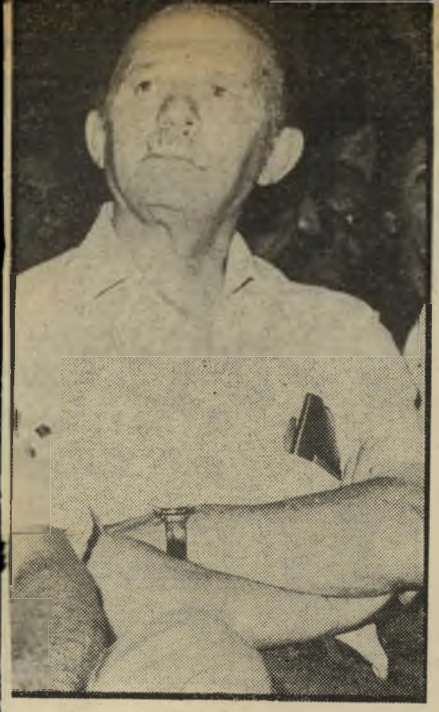

כ מה עיבדות על המתרחש בבית החולים איכילוב בתל־אביב: ליל שבת. בית־החולים תורן. שתי ה־מעליות מקולקלות. הדרך היחידה להעביר חולים לחדרי־הניתוחים ולמחלקות — לס־חוב את האלונקות על הגב.

שני לילות קודם־לכן — באחת המעליות פרצה שריפה באמצע הלילה. היה צורך

החולים יוסיפו לסבול בחדרי החולים וב־מיסדרונות, והמעליות יתקלקלו חדשים־לבקרים.

שאלת תם: מה קרה עם הבנייה? ובכן, אגדת הבנייה החלה לפני שנים אחדות מכספי תרומות. החל בתרומות סורסקי (שעל־שמו אמור להיקרא המרכז הרפואי החדש), וכלה בתרומות אחרות

בתי־החולים שלנו מתמוטטים!

לפנות חולים מחדר־ההתאוששות, מפחד פן תתפשט לשם האש. חזיונות של מיל־חמת יום־הכיפורים, בעיצומם של ימי שלום.

המחלקה האורולוגית היחידה הממשל־תית באיזור תל־אביב, עומדת להיסגר על מנעול ובריח בתחילת חודש אוגוסט. הסיבה: אין כוח־אדם. זה זמן רב שה־מחלקה פועלת בלי אחיות מיקצועיות מת־אימות, ובסיועם של ממלאי־מקום למי־ניהם שהם, במיקרה הטוב, תלמידות בית־הספר לאחיות. תל־אביב, שהיא עיר מז־דקנת, תישאר ללא מחלקה חיונית, יחידה מסוגה.

דיברי רופא־מנתח בבית־החולים: „אני מתבייש לספר, אבל בכל פעם שאני גומר ניתוח, אני ניגש לכיור וסוחט שם את תחתוני, שנרטבו לחלוטין מרוב זיעה.״ הסיבה: חדרי הניתוח חסרים מיזוג־אוויר מתאים. בית־החולים כולו מצוייד במז־גנים, במרבית חדריו, אלא שאלה אינם פועלים כראוי. מדי־בוקר חוזר ונשנה מחזה מוכר: עובדי־התחזוקה מנתקים את כבלי המזגנים, לבל יפעילו אותם. עומס רב מדי על מערכת החשמל עלול לגרום לקצר כללי, דבר שאירע כבר לא אחת. לוח־החשמל אינו מסוגל לעמוד בעומס של בית־החולים כולו. היתה כוונה להח־ליפו בחדש, אבל מאחר שזה יקר מאד, הוחלט להמתין עד שייפתח האגף החדש, ולהתקין לוח משותף לשני האגפים. עתה, משנפסקה כליל בניית האגף החדש, אין כמובן כל סיכוי להשיג, בעתיד הנראה־לעין, לוח־חשמל שיענה על הצרכים. ה־רופאים ימשיכו להזיע בחדרי־הניתוחים,

שקיבצו רופאים שונים ששהו בחו״ל, מ־נדבנים שונים. על 180 המיליון שצריכים היו להספיק, נוספו במשך הזמן מיליונים חדשים — התמורות הכלכליות, הפיחו־תים וכולי.

מאבק חסר־תקדים

א ז, עדיין היה לאוצר רצון, לפחות, להשתתף בחמישים אחוזים מן הסכום, שווה בשווה עם עיריית תל־אביב. היום אומר האוצר: אין כסף! איש אינו מעז לשאול: ושמא אין כסף, רק מפני ששר־האוצר הנוכחי וראש־העירייה הנוכחי של תל־אביב אינם שייכים לאותה מיפלגה?

וכך, עקב המצב הכללי והמיתון המוצהר בבנייה, הופסקה הבנייה לחלוטין. הבנייה הוזחלת בתוך בית־החולים הקיים הש־אירה חורים פעורים בתיקרה, צינורות חשופים בקירות, ואבנים המידרדרות על ראשי חולים ורופאים כל אימת שמישהו מזיז משהו. למחזות של טיפול בתוך פי־גומים כבר התרגלו כולם. האם זוכר מי־שהו את איכילוב בלי דפיקות פטישים וטירטור מקדחים? פעם אמרו שבבית־חולים רצוי לשמור על השקט.

ואומנם, הדממה רועמת. רופא מסויים הגדיר אותה כשתיקתה המבויישת של ה־עיתונות, נוכח הפרוטקציוניזם של העי־תונאים. הוא אומר: „הסיבה היחידה לכך שלא מרעישים את הכנסת בנושאים הק־שורים במתרחש בבתי־החולים הממשל־